

PRESSMEDDELANDE nr 109/25

Luxemburg den 4 september 2025

Domstolens dom i mål C-305/22 | C.J. (Verkställighet av en påföljd till följd av en europeisk arresteringsorder)

En rättslig myndighet får inte vägra att verkställa en europeisk arresteringsorder och själv överta verkställigheten av straffet utan samtycke från den stat som har utfärdat arresteringsordern

Om den utfärdande staten inte samtycker får den vidhålla den europeiska arresteringsordern och själv verkställa straffet på sitt eget territorium.

Den europeiska arresteringsordern är ett förenklat rättsligt förfarande som föreskrivs i unionsrätten.¹ Den gör det möjligt att gripa en person i den medlemsstat där han eller hon befinner sig och att överlämna personen till den medlemsstat som har utfärdat arresteringsordern, för att personen där ska lagföras eller avtjäna det straff som han eller hon har dömts till. På detta område utgör principerna om ömsesidigt förtroende och erkännande grunden för det straffrättsliga samarbetet och fastställer en viktig regel, nämligen att medlemsstaterna är skyldiga att verkställa varje europeisk arresteringsorder. Verkställighet av en europeisk arresteringsorder får alltså endast vägras i undantagsfall. I denna dom förklarar EU-domstolen varför en vägran att verkställa en europeisk arresteringsorder, som har utfärdats för verkställighet av ett straff i den stat där den person som är föremål för arresteringsordern är bosatt, endast är tillåten om den verkställande rättsliga myndigheten iakttar de villkor och det förfarande för erkännande av den fällande domen och övertagande av verkställigheten av straffet som föreskrivs i en annan unionsrättsakt.

År 2017 dömdes en rumänsk medborgare till ett fängelsestraff av Appellationsdomstolen i Bukarest. Den domen vann laga kraft den 10 november 2020. Den 25 november 2020 utfärdade den domstolen en europeisk arresteringsorder mot den dömda personen i syfte att verkställa straffet. Den 29 december 2020 greps personen ifråga i Italien. De italienska rättsliga myndigheterna vägrade emellertid att överlämna personen till de rumänska myndigheterna. Däremot beslutade de italienska myndigheterna att erkänna den fällande dom som meddelats av Appellationsdomstolen i Bukarest och att straffet skulle verkställas i Italien. De ansåg nämligen att detta skulle öka möjligheterna till social återanpassning av den berörda personen, som var lagligen och faktiskt bosatt i Italien. Dessutom räknade de italienska rättsliga myndigheterna av de perioder av frihetsberövande som redan hade fullgjorts i Italien från straffets ursprungliga längd och satte den dömden i villkorlig husarrest. De rumänska rättsliga myndigheterna motsatte sig å sin sida såväl erkännandet av den fällande domen som verkställigheten av straffet i Italien. De gjorde gällande att den europeiska arresteringsorder som utfärdats mot den rumänska medborgaren fortfarande var giltig. Enligt de rumänska myndigheterna skulle därför personen överlämnas och straffet verkställas i Rumänien och inte i Italien.

När Appellationsdomstolen i Bukarest skulle avgöra målet beslutade den att ställa en tolkningsfråga till EU-domstolen, för att få klarhet i huruvida en vägran att överlämna en person som är föremål för en europeisk arresteringsorder som har utfärdats för verkställighet av ett fängelsestraff förutsätter att den utfärdande staten har samtyckt till att straffet verkställs i en annan medlemsstat. Appellationsdomstolen i Bukarest ville dessutom få

klarhet i huruvida den utfärdande staten, när den inte har gett sitt samtycke till ett sådant övertagande i enlighet med de särskilda unionsrättsliga bestämmelserna på området,² behåller rätten att verkställa straffet och således att vidhålla den europeiska arresteringsordern.

I sin dom erinrar EU-domstolen först om att den europeiska arresteringsordern grundar sig på principen om ömsesidigt förtroende och att möjligheten att vägra verkställighet är ett undantag som alltid ska tolkas restriktivt.

De rättsliga myndigheterna i den medlemsstat som vägrar att verkställa en europeisk arresteringsorder för att straffet ska verkställas i den staten måste således erhålla samtycke från myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten vad gäller övertagandet av verkställigheten av det straff som dömts ut i den utfärdande staten. Detta samtycke uttrycks genom att den fällande dom som meddelats i den utfärdande medlemsstaten översänds till den verkställande medlemsstaten tillsammans med ett intyg. Utan detta samtycke är villkoren för övertagande av verkställigheten inte uppfyllda och den berörda personen ska överlämnas. Målet att öka möjligheterna till social återanpassning, som åberopats av de italienska myndigheterna, är nämligen inte absolut, utan måste förenas med huvudregeln att medlemsstaterna ska verkställa varje europeisk arresteringsorder.

Med hänsyn till straffets olika funktioner i samhället kan myndigheterna i den medlemsstat där en person har dömts till ett fängelsestraff med fog göra gällande egna straffpolitiska överväganden för att motivera att det straff som dömts ut verkställs på dess territorium, och följaktligen vägra att översända den fällande domen och intyget i syfte att straffet ska verkställas i en annan medlemsstat. Om verkställighet av en europeisk arresteringsorder har vägrats i strid med de grundläggande villkor och det förfarande som föreskrivs i unionsrätten, så förblir den europeiska arresteringsordern giltig och den utfärdande staten behåller rätten att verkställa det straff som dömts ut på sitt eget territorium.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

[Domen i fulltext och eventuellt en resumé av domen](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127.

Bilder från uppläsningen av domen finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106.

Håll dig uppdaterad!

¹ Rådets [rambeslut 2002/584/RIF](#) av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna.

² Rådets [rambeslut 2008/909/RIF](#) av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen.